

TOMÁŠ A KRISTOVE RANY

Tomáš, jeden z Dvanástich, nazývaný Didymus, nebol s nimi, keď prišiel Ježiš. Ostatní učeníci mu hovorili: „Videli sme Pána.“ Ale on im povedal: „Ak neuvidím na jeho rukách stopy po klincoch a nevložíim svoj prst do rán po klincoch a nevložíim svoju ruku do jeho boku, neuverím.“ O osem dní boli jeho učeníci zasa vnútri a Tomáš bol s nimi. Prišiel Ježiš, hoci dvere boli zatvorené, stal si doprostred a povedal: „Pokoj vám!“ Potom povedal Tomášovi: „Vlož sem prst a pozri moje ruky! Vystri ruku a vlož ju do môjho boku! A nebud' neveriaci, ale veriaci!“ Tomáš mu odpovedal: „Pán môj a Boh môj!“ Ježiš mu povedal: „Uveril si, pretože si ma videl. Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“ Ježiš urobil pred očami svojich učeníkov ešte mnoho iných znamení, ktoré nie sú zapísané v tejto knihe. Ale toto je napísané, aby ste verili, že Ježiš je Mesiáš, Boží Syn, a aby ste vierou mali život v jeho mene. (Jn 20, 24-31)

Keď Charles Templeton prežil svoje obrátenie, stal sa horlivým evanjelizátorom. Čoskoro však túto službu zanechal pre pochybnosti vo viere. Na sklonku života povedal: „Keby som mohol, veril by som. Mám však už Alzheimerovu chorobu a osemdesiattri rokov. Viem, že zomieram. Celý život som strávil premýšľaním o Bohu a teraz nemôžem jednoducho povedať *verím*, keď ma stále prenasledujú pochybnosti. Ale Ježiša... toho mám rád. Podľa mňa bol tou najúžasnejšou bytosťou, aká kedy existovala...”

Pre Charlesa Templetona tým rozhodujúcim momentom, ktorý spôsobil pád jeho dovtedajších predstáv o Bohu, bola fotografia z časopisu *Life*. Bol to záber čiernej ženy zo Severnej Afriky z obdobia devastujúceho sucha. V náručí držala svoje mŕtve dieťa, hľadela do neba a na tvári mala zúfalý výraz. Templeton hľadel na fotografiu ženy a pýtal sa: „Je možné veriť, že existuje milujúci a starajúci sa Stvoriteľ, keď jediné, čo táto žena potrebovala, bol dážď? Ako to mohol milujúci Boh urobiť tej žene?“ A dodal: „Od toho momentu som prestával byť schopný ohlasovať tisíckam ľudí posolstvo o Božej láske. Ja sám som mu prestával veriť. Veriť by pre mňa znamenalo odmietnuť mozog, ktorý mi bol daný.“

Templetonove otázky trápia mnohých ľudí. *Prečo je na svete toľko nespravodlivosti? Prečo trpia nevinní? Ako to môže Boh dopustiť?* A paradoxne práve táto pochybnosť nám môže pomôcť očistiť naše nesprávne predstavy o Bohu. Evanjeliový úryvok nám zjavuje Ježiša, ktorý nesie na sebe rany. Rany, ktoré sa nestratili ani po jeho zmŕtvychvstaní. Keby to bolo na človeku, nejeden z nás by radšej videl vzkrieseného Krista bez tohto symbolu bolesti a utrpenia, tak ako sa ho snažia znázorniť aj niektoré apokryfné evanjeliá.

Viera Tomáša – ako i viera mnohých po ňom – sa však zrodila práve vďaka ranám Zmŕtvychvstalého. Rany, ktoré Tomášovi spočiatku prekážali vo viere, pretože poukazovali na Ježiša ako na zdanlivo porazeného, tie isté rany ho pri stretnutí so Vzkrieseným Kristom primáli k osobnému vyznaniu *Pán môj a Boh môj!*

Kristus svoje rany ukazuje nielen pred Tomášom a ostatnými apoštolmi, ale ich zjavuje aj naďalej v bolestiach a utrpení každej ľudskej bytosti. Je v slobodnej vôli človeka, či

podľahne egoistickým záujmom a šíreniu bezprávia, alebo vďaka pohľadu na rany sveta dá
vzísť solidarite, súcitu, nádeji.